

TÄHEKE

NR. 7
1975

35

Meie sünni

Valge suveöö on kihike. Juba lõõb idakaares kumama koidupuna, helkides rohelse muru kastepliskadel. Linnud vidistavad kõlavalt, lilled avavad oma värvikaunid õied. Laperdades lendleb liblikas, varasel lennul sumisevad mesilased. Aigab soe päikesekirgus juulipäev...

Piki linnatänavaid ruttavad inimesed tööle. Ja varsti kostab tehastes masinate mürin. Uusehitustel tõstavad tornkraanad suuri betoonplokke. Sõidavad raskete koormatega veoautod, sõidavad kaubaautod, bussid... Lennuväljalt tõuseb sujuvalt õhku hõbedane reisilennuk. Ja sadamas huikab puksiirlaev, juhtides kaugelt reisilt saabunud kaubalaeva kai äärde. Kalalaevad künnavad juba poolest ööst merevoogusid, peagi on kalureid oodata värsket loomusega tagasi...

Kaevandustes krigisevad võimsate ekskavaatorite kopad, mis ammutavad maapöuest pruuni kulda

maa on 35-aastane

— põlevkivi. Suitsevad elektrijaamade kõrged korstnad. Piki terasmastide ridu kulgevates traatides jõuab elektrivool kõikjale üle maa — linnadesse, kolhoosidesse, sovhoosidesse. Terasteedel kihutavad pikkade vagunirodudega reisi- ja kaubarongid. Kuusiku, männiku või kaasiku veerel lokkavad viljapõllud, kõrtel pähikud täis valmivaid teri. Kollased rukkinurmed on laiad ja ulatuvad kaugele. Heinaväljadel liiguvad niidumasinad. Rabas kaevavad ekskavaatorid kuivenduskraave. Mürisevad traktorid, pöörates maamarat uueks põlluks. Lopsakatel rohumaadel söövad lehmakarjad ...

Aga metsade rüpes, mere, järve või jõe ääres on pioneerilaager. Siit kostab mänguhoos laste kilkeid. Keset laagrit, pika masti otsas heljub kerges tuules punane, sini-valgelainelise vöödiga lipp. Ta lehvib uhkelt ja paistab kaugele.

... Niisugune on meie sünnimaa. Ta on tilluke killuke meie suurest kodumaast — Nõukogude Liidust. Koos vennasrahvastega elame ja töötame rahus ning ehitame uut, helgemat tulevikku — kommunismi. 21. juulil on meie sünnimaa sünnipäev. Nüüd on Nõukogude Eesti juba 35-aastane. Kaunis on meie sünnimaa, töökad ja rõõmsad tema inimesed. Sünnimaa sünnipäeval tullakse kokku kõikjalt üle maa ja peetakse laulu- ja tantsupidu. Siis tantsivad kirevais rahvariiefes noored ja vanad. Siis kõlavad laulud rahust, Nõukogude rahvaste ühtsusest, sõprusest, õnnelikust elust.

EINO TALI

Rõõmus pidu.
Põllul keeb töö.
Kalalaevad sadamas.
Vaade põlevkivitöötlemistehasele.
Kerkib uus elumaja.
Viljahoidlad kolhoosis.

Pildistanud GUSTAV GERMAN

OLIVIA SAAR

IMELINE VANKER

Mul kirevkirju vanker,
mis jäätist laeni täis,
see imeline vanker
maal-linnas ringi käib.

Mu vankris roosat jäätist
ja kreemi nagu koor,
mul seitset sorti jäätist,
ja igal oma toon.

Kui vanker linna jõuab,
siis rahvas seisma jääb,
ja kohe kõigil-kõigil
suur torbik jäätist käes.

Kuid lapsed saavad vankrist
kolm tuutut jäätist head.
Ja kellel suurem isu,
see rohkem saama peab.

MAIMU LINNAMÄGI

SELLEPÄRAST

Lauasahtlist lahkusid lusikad.
Lusikad lahkusid? Ei tea, miks!
Lauasahtlist kadusid kahvlid.
Kahvlid kadusid? Kes teab, kuhu!
Noad nõuavad nugade nõupidamist:
plaanitsevad peitu pugeda nemadki.
Noad, on teil aru oma noapeades?
Miks teiegi panete plagama?

Aga sellepärast, et sahtel...
Aga sellepärast, et sahtel on
sootuks sassis ja segamini!

Näe nii!

ERIKA ESOP

KIIK

Ämblik härmalõnga kodus
varahommikuses udus,
sidus otsad kasepuule.
Lõng see hakkas vaikes tuules
tasakesi liikuma.
Juhhei - juhhaa,
juhhei - juhhaa!
Nüüd sai ämblik kiikuda.

Illustreerinud IIVI SAMPU-RAUDSEPP

HELJO MÄND

KOERA KODU

Eve sõitis linnast oma emaga meile külla. Pätu tuli ka külalisi vaatama ja liputas saba.
Eve ütles talle:
«Mine äral»
Pätu ei läinud. Ta heitis pikali ja hakkas lõõtsutama.
Eve ütles uuesti:
«Ma ei taha sind. Mine äral»
«Sa ei tohi koera ära ajada,» ütles Eve ema. «See on koera kodu.»
Eve vaatas umbusklikult Pätut ja ütles siis talle:
«Pane hambad kinni!»

MINA TEAN

Eve on ainult natuke noorem kui mina, kuid ütleb iga asja kohta «mina tean». Ja arvab, et lammas hammustab. Naljaka, eks?
Eve nägi õues kana ja küsis:
«Mis see on?»
«Kana,» ütlesin mina.
«Miks ta supi sees ei ole?» küsis Eve. «Kanad käivad supi sees. Mina tean.»
«Kui ta supi sees on, kes siis meile mune muneb?» vaidlesin vastu.
«Linnuvabrik,» ütles Eve. «Mina tean.»
Tahtsin talle ütelda: «Mina tean, et sina ei tea midagi,» aga siis tuli mulle meelde, et Eve on minu külaline ja tülitsemine pole ilus.

Tähelepanelikkust õppimas

Päike käis juba kõrgelt. Kooli-õue uutes pesakastides olid ammu elanikud sees. Ja ühel hommikul ütles tähejuht Teet viiele poisile-tüdrukule:

«Täna sel koondusel teeme matka-võistluse. Mitte selle peale, kes kiiremini käib või kaugemale matkab. Võistleme, kes on matkal tähelepanelikum.»

Pärast tunde läksid matkajad liikvele. Üle heinamaa ja läbi metsa. Mäest üles ja mäest alla. Kõik olid väga tähelepanelikud. Märgati, kus rahn oli toksinud, kus sipelgad pesa ehitanud. Nähti talveunest ärkanud konna ja varajast liblikat. Siis jõuti järve äärde.

Järve murukaldal oli hiljuti pidu peetud. Keset juba rohetama löönud nõlva haigutas lõkkease. Tukki-de vahelt paistsid tühjade konservi-tooside suitsunud küljed. Vedeles seal rohkesti muudki.

«Kuulake, mis mina ütlen!» hüüdis Ain. «Neid on neli olnud!»

Ain oli tule äärde tassitud istumiskivid kokku lugenud.

«Aga mina tean, mida nad suitse-

tasid!» kilkas Liisi. «Sigarette «Ekstra»!»

Liisi oli märganud põõsasse visatud tühja suitsupakki.

Siin oli tööpoolest hea tähelepanelikkust õppida.

«Joodi õlut ja viina,» uuris Meeli puruks löödud pudeleid.

«Näe, piima kal» tonksas Jass tuttavlikku pakendit. Vaene Jass! Ta ei jõudnud minut hiljem enda peale küllalt pahandada. Liisi oli see, kes taipas piimapaki üles võtta ja võis kuulutada:

«Ahaa! Mina nüüd tean, millal need rüüstikud siin olid! Kas möödu-

nud pühapäeval või veel hiljem.» Mis tal viga teada. Piimapakkidele trükitakse ju kuupäevad peale. Aga Liisi ei saanud oma teadmisega kaua kiidelda.

«Tulge ruttu siial» pistis Endrik metsa ääres kisendama.

«Siin on nende auto seisnud. Mulle paistab, et «Volga».»

Robinal jooksid kõik jälgi vaatama. Võisid küll «Volga» jäljed olla. Aga võisid ka «Moskvitšile» või «Žigulile» kuuluda. Veoautojäljed need igatahes ei olnud. Suures jälgede uurimise tuhinas ei pannud keegi tähele, et Teet on maha jäänud. Kui seda lõpuks märgati, joosti tagasi järvekaldale.

Teet oli konservitoosiga sügava augu kaevanud. Nüüd lõpetas ta klaasikildude, pudelikorkide, piimapakendi ja muu prahi kokkukandmist. Pead viltu, seisid viis väikest matkameest tema ümber ja vaatasid vaikides, kuidas Teet augu kinni ajas ning rohutatid peale istutas. Kellelgi polnud enam tahtmist hoohelda.

JÜRI RANT

Illustreerinud HELDUR LARETEI

Lastekirjanik UNO LEIES töötab Eesti Televisioonis. Iga kuu kirjutab ta mudilaste jaoks mõne väikese telenäidendi, mille ka ise lavastab. Kõige rohkem meeldivad Uno Leiesele oma tegelastest Tipp ja Täpp, samuti Kriimsilm. Praegu kirjutab Uno Leies Tipist ja Täpist raamatut. Ühte lugu võite teiegi nüüd lugeda.

UNO LEIES

TIPP, TÄPP JA NENDE IMEMASIN

Kriimsilm istutas kevadel oma maja ümber palju noori puid: kuuski, mände, kaski, vahtraid... Suvi tuli aga kuiv ja põuane ning nüüd kippusid need väikesed puukesed vägisi ära kuivama. Kuivamisohus olid ka sajad lilled Tipi-Täpi maja ümbruses.

«Me peame kohe vägeva vihmamasina meisterdamal!» otsustas Täpp pluusivarrukaid üles käärides.

«Mina abistan sind,» sõnas Tipp asjalikult. Kui nüüd Kriimsilm haraka käest nukulaste plaanist kuulda sai, töötas ta kappi südamele pannes:

«Kui see vihmamasin ka minu puukesi kaotab, siis kingin ma Tipile ja Täpile suure kotitäie kõige magusamaid komme!»

Peagi oli Tipil ja Täpil vihmamasin valmis. See masin oli meisterdatud tühjust kommi-karbit ja lugematust arvust nuppudest, milleks sobisid kõige paremini värviliste peadega rõhknaelad. Karbi sees oli veel

suur pusa vasktraati, kaks tühja niidirulli, pesupulk, vana mikromootor ja veel ühteist, mida vihmamasina ehitamisel vaja oli läinud.

Lõpetanud töö, sõnas Täpp tähtsalt, iga sõna eraldi rõhutades: «Nüüd vajutan sellele kollasele nupule ja meie vihmamasin hakkabki tööle!»

Seda lauset kuulis ka Kriimsilm, kes nukku-dele märkamatu ühe jämeda puutüve taha oli hiilinud.

Vahepeal oli suur must äikesepilv vihmamasina kohale tõusnud ja just sel hetkel, kui Täpp nupule vajutas, kärgatas pikne ning langesid esimesed vihmapiisad.

«Hakkaski tööle!» kilkasid nukulapsed just nagu ühest suust.

Peagi muutus sadu nii tihedaks, et Tipil ja Täpil ei jäänud muud üle kui tuppa lipata. Seda momenti kasutas Kriimsilm, hakates Tipi ja Täpi jaoks kaasavõetud komme vihm-

mamasinasse poetama. Saanud sellega hakkama, tõmbas ta ruudulise soni sügavasti pähe ja tormas, pikkade hüpetega üle vihmaveeloidude karates, oma armsaid puukesi vaatama.

Kui sadu oli lõppenud, viis Tipp jutu hoopis mujale:

«Küll oleks tore, kui me oskaksime ka kommimasina meisterdada!»

Täpi nägu tõmbus naerule.

«Oleks nii, et kollasele nupule vajutades sajak vihma ja punasele nupule vajutades komme!»

Ja oh imet: nii nagu Täpp asetas oma sõrme punasele nupule, avanes vihmamasina kaas ja sealt pudenes välja suur hunnik kõige magusamaid komme!

«Kommid!» kilkas Tipp.

«Meil on imemasin!» hüüdis Täpp.

Rohkem ei lausunud nad sõnagi, sest kellel siis komme süües aega enam rääkida on.

Pildistanud GUSTAV GERMAN

KALJU KANGUR

HUNDILAU

Keset suurt ja pilkast laant
kasvab hundipuu.

Hundipuu all istub hunt,
uludes uu-uuu!

Külm on öösel hundi tuba –
laas on hundi toaks.

Peenral kasvab hundiuba,
vilets hundiroaks.

Hundil on ju hundiisu,
kust küll võtta mauku?

Hundirataski tal veeres
suurde hundiauku.

Hunditubakas on mõru,
hundinui on valus,
kaotsi läksid hundisõnad
südaõises salus.

Sestap hundipuu all hunt
ULUB NÜÜD UU-UUU!

Okstes nagu hundi silm
kumab kaame kuu.

ENO RAUD

HOBUSE UNENÄOD

Ühel ööl nägi hobune imelikke unenägusid.

Kõigepealt nägi ta niisugust und, et oli üleni pronksist ja seisis kõrge samba otsas. Ja ratsanik, kes ta seljas istus, oli samuti üleni pronksist. See oli väga painav unenägu, sest hobune ei saanud ennast üldse liigutada. Heameelega oleks ta samba otsast maha hüpanud ja natuke ringi jooksnud. Ta pingutas ennast kõvasti, kuid ei suutnud sellest hoolimata astuda ainsatki sammu.

Kui see hull unenägu lõpuks ära lõppes, oli hobune lausa õnnelik. Ja siis hakkas ta järgmist unenägu nägema. Nüüd ei olnud ta enam pronksist ausambahobune, vaid väike puust kiikhobu. Üks pisike poiss istus ta turjal ja muudkui kiikus temaga edasi-tagasi. Hobune tundis kanget soovi eemale, kauguste poole tormata, kuid sellest ei tulnud ka kõige parema tahtmise juures midagi välja. Ta kiikus vaid edasi-tagasi, edasi-tagasi, ega pääsenud üldse paigast.

Ka see unenägu ei meeldinud hobusele sugugi. Varsti aga nägi ta veel kolmandagi unenäo. Nüüd polnud ta enam üldse mingi hobune, vaid hoopis traktor. Põrinal puristades sõitis ta mööda põldu ja vedas atra enda järel. Ta muudkui kündis ja kündis ja vaod tulid ilusad ja sirged välja.

Kui terve suur põld küntud sai, ärkas hobune üles. Tal oli hea meel, et oli nii tublisti tööd teinud, mis sellest, et traktorina ja ainult unes. Ning ta hüüdis rõõmsalt:

«HI-HA-HAA!»

Illustreerinud ENE PIKK

MATI SOONIK

TORR-TORR-TORR!

Tiidul oli tegemist, polnud ta ühti muidumees.

Ema oli öelnud: «Vaata kodus loomade järele! Hoolitse, et tibudel millestki puudus ei oleks!»

Tiidu tippiski sinna, kus kukk ja kanad siblisid.

Aga mis see tähendab! Keegi krabistab põosastes, midagi punast vilksatab! Tiidu ajas huuled torru ja toristas:

«TORR-TORR-TORR!»

Tibud ehmusid ja sibasid maja poole.

Rebasest polnud lõhnagi.

«Ju ta kartis mind,» mõtles poiss ja tatsas tähtsalt hoolealustele järele.

USSI NALI

«Ih-ih-hii!» naeris uss. Ta elas õunas ja sõi seda. Õun oli maitsev.

Potsfi! kukkus ubin puu otsast alla.

Ussi see ei kohutanud. Õunanärija naksis endiselt õuna kallal ja naeris oma naeru.

«Oi-oi! Kui punane õun!»

Väike tüdruk võttis õuna ja viis tuppa.

«Kahju, et sa ussitanud oled.»

Õun löigati pooleks. Uss roomas õunalt lauale, sealt põrandale. Tee aeda võttis hulk-hulk aega. Lõpuks jõudis uss tagasi puu otsa. Ta valis ilusa õuna ja, süües seda, naeris jälle:

«IH-IH-HII!»

ÕISEL LENNUL

Tuledes säraval lennuväljal kihutab hõbedane reaktiivreisilennuk. Juhikabiinis istuvad kaks lendurit. Vasakul on lennuki komandör, paremal tema abi. Kabiini keskel, lendurite käeulatuses on kollaste nuppudega hoovad. Nende ettelükatud asend tähendab, et mootorid töötavad täie võimsusega. Kuidas aga mootorid töötavad, kas nad pole üle kuumenenud ja kas jätkub kütust, seda näevad lendurid mõõteriistadelt. Selliseid kellataolisi osutitega mõõteriistu on kabiinis väga palju. Kõiki neid on vaja lennuki juhtimiseks.

Kui kiirusmõõtur näitab, et lennuk liigub juba võidusõiduauto kiirusega, on aeg hakata lennukit maast lahti rebima. Lendurid pigistavad rooli tugevamini kätte ja tõmbavad seda enda poole. Lennuk kerkib õhku.

Nüüd pole lennukil rattaid enne maandumist enam vaja. Rattad ainult takistavad kiiret lendu. Kuid rattaid saab lennuki sisse peita. Selleks tuleb lenduril vaid liigutada vastavat käepidet. Kui rattad on sees, löövad põlema punased lambikesed. Need hoiatavad lendureid, et nüüd maanduda ei tohi. Maanduda tohib ainult väljalastud ratastega, kui põlevad rohelised lambikesed. Kohe pärast õhukütõusmist hakkab tööle kõrgusmõõtur. Silma

järgi on päevalgi lennukõrgust raske hinnata, aga öösel tohib usaldada ainult kõrgusmõõturit. Kui ollakse paras jagu kõrgemal kõige pikematest vabrikukorstnatest või televisioonimastidest, võib lennuki pöörata soovitud suunda.

Pööramisel on vaja lennukit ühele tiivale kallutada. Seda teeb lendur oma rooli keerates. Rooli vasakule keeramisel kallutavad tiiva otstes olevad kaldtüürid lennukit vasakule, rooli paremale keerates — paremale. Kuid lennuki kallutamiseks üksi on vähe. On vaja tööle panna ka sabas

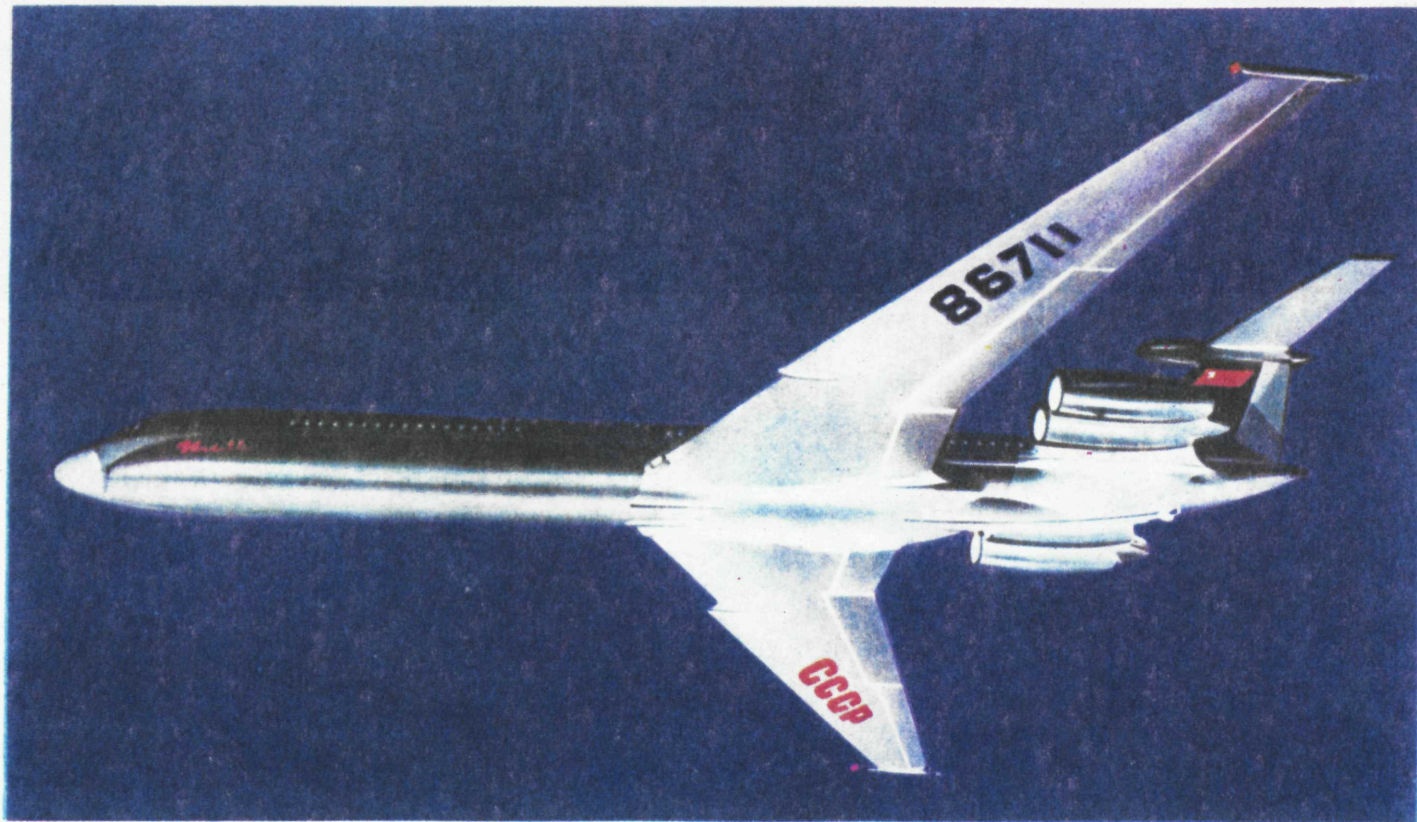
asuv pöördetüür. Seda saab lendur liigutada jalgpedaalidega. Kui ta surub vasakut pedaali ettepoole, pöördub ka lennuki nina vasakule. Paremat pedaali ette viies pöördub lennuk paremale. Õiget lennu suunda aitab määrata raadiokompass. Selle osuti näitab täpselt, kus asub lennuväli, kuhu lennatakse.

Õisel lennul, kui lendurid maad ei näe, võib lennuk märkamatuult viltu vajuda. See on aga väga ohtlik. Et nii ei juhtuks, jälgivad lendurid hoolega «kella», millel on väike lennuki kujutis. Kui kujutis on viltu vajunud, tähendab see, et ka lennuk ei lenda enam otse. Muidugi liigutavad nüüd lendurid kohe tüüre ja annavad lennukile tagasi õige asendi.

Lennuki pardal on raadiosaatja ja -vastuvõtja. Raadio teel küsivad lendurid ilmateateid ja kas lennuväljal on maandusrada vaba.

Lendurite töö on päris keeruline. Kõik õhusõidutarkused saadakse selgeks lennukoolis, kus pärast keskkooli tuleb õppida kolm aastat. Lenduriteks sobivad tragid, tugevad ja terved spordipoisid.

ANTS KÖNNAPUU

Mehhikos, Vaikse ookeani kaldal, asub Acapulco (l.: akapulko). See on kaunis kuurortlinn ja seda külastavad igal aastal tuhanded turistid. Need on peamiselt rikkad ameeriklased. Nad veedavad lõbusalt aega: suplevad päikesepaistel säravas sini-sinises meres, päevitavad helevalgel pehmel rannaliival või sõidavad autoga linnast välja, roheline metsaga kaetud mägedesse. Mererannal päevitavate ja jalutavate turistide hulgas sagivad Acapulco tõmmud lapsed. Nad sirutavad võõraste poole oma käe ja pakuvad ajalehti, tuletikke, kingapaelu või värvilistest kivikestest kaelakeesid ning käevõrusid. Aina hüüavad: «Ostke minult! Ostke...!» Üks neist, kes rikastele turistidele oma kaupa pakub, on seitsmeaastane

SUSANA.

Ta ei paku oma kaupa hõigates. Ta huuled on tugevasti kokku surutud. Kuid ta viibutab käsivarrel rippuvaid kivikestest kaelakeesid, tõstab pea kohale kilbiridadega kaetud vööloomatopise. Nii püüab ta turistide tähelepanu endale tõmmata. Turistidele meeldib väike pruunide silmadega mustajuukseline tüdruk. Nad silmitsevad teda ja mõni ostabki suveniiriks kaelakee või topise. Kord üks võõras mees küsis: «Kes neid suveniire sulle müümiseks teeb?»

Ja Susana rääkis: «Mu isa oli sadamatöölise. Ta sai töö juures vigastada ja on nüüd juba kaua aega töötanud. Isa toob mägedest kivikesi ja teeb kaelakeesid. Isa püüab urgudest vööloomakesi ja teeb topisteks. Neid müües aitan vanematel raha teenida.»

Veel sai võõras mees teada, et Susana ema käib rikastel pesu pesemas. Kuid teenib nii vähe, et sellest elamiseks ei piisa. Perekonnas on aga peale Susana väiksem vend Pedro ja väiksemad õed Dora ja Teresa.

Susana ei peaks mererannas turistidele suveniire müüma, vaid koolis käima. Mehhiko lastel kehtib ju koolikohustus kuuendast kuni kahesteistkümnenda eluaastani. Aga koole on vähe ja õpetajaid on vähe. Ja paljud lapsed peavad juba varakult tööle hakkama. Nii jääbki kolmandik mehiko lastest koolihariduseta ja nad ei õpigi lugema ega kirjutama.

MERIKARPIDEST KAELAKEE

Minu kodu lähedal on meri. Rannas kivide vahel on palju väikesi merikarpe. Ühel päeval läksin mere äärde ja korjasin neid rätikusse. Kodus tegin endale merikarpidest kaelakee. Kee tuli ilus väljal!

HARITA SAAR,
Virtsu 8-kl. Kooli
II klassi õpilane

MINU VANAEMA

Suvel elan ma vanaema juures maal. Siin on väga tore mängida ja hullata. Mul on siin ka kaks vallatut mängusõpra. Nende nimed on Muki ja Kantu. Vanaemal on veel palju loomi. Kui ma väike olin, kartsin lambaid. Siis vanaema julgustas mind. Nüüd kardan mesilasi. Vanaema julgustamine enam ei aita. Mesilased annavad ikka vopse. Oh, kui neid mesilasi vanaema juures ei oleks!

HANNES VIRMA,
Rapla Keskkooli
I-c klassi õpilane

Vasakul: «Õunaaias» — joonistanud Tartu Pedagoogilise Kooli Harjutuskooli õpilane TOOMAS TAMM.

Ülal: «Minu hobused» — joonistanud Värskas Keskkooli õpilane REIN ORTI.

MATKA VIIMANE ÖÖ

Sellel suvisel matkal olime neljakesi: ema, õde, isa ja mina. Viimane laager oli meil Koiva jõe ääres.

Pärast öhtusööki pugesisid ema ja õde magamiskottidesse ja jäid magama. Meie isaga kustutasime lõkke ja läksime jõe äärde jalutama. Öhtu oli ilus. Taevas oli nii palju tähti, et ka kahekesi lugedes poleks teada saanud, kui palju neid on. Äkki märkasime, et taevaserv kattub tumeda pilvega. Jooksime telki. Varsti hakkaski müristama. Siis tuli tugev tuul ja mets kohises kõvasti. Järsku oleks nagu herneid telgi katusele visatud. See oli vihm. Kogu aeg müristas ja lõi välku. Mul oli kõhe olla, kartsin, et tuul löhub telgi ära. Seda ma ei märganudki, millal magama jäin.

Hommikuks oli sadu lakanud. Ümberringi oli kõik puhas ja säntendas päikeses.

TÖNU KIVILOO,
Tallinna 32. Keskkooli
III-c klassi õpilane

RIIUGA IKKA

Meie hakkasime õega apteeki mängima. Ema just lõpetas koristamise ja ütles, et mängigu me õues. Tahtsime kohe hakata asju toast õue kandma, aga ka seda ema ei lubanud. «Te ei taha ju pärast midagi tagasi tuua. Mängige õueasjadega!»

Õde hakkas paluma: «Luba ikkal Toome küll! Kui muidu mitte, siis riiuga ikka.»

VILLU MEREMAA,
Vasalemma 8-kl. Kooli
II klassi õpilane

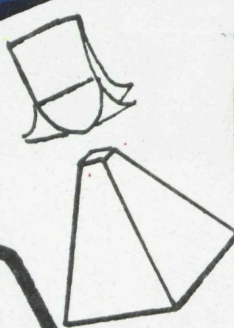
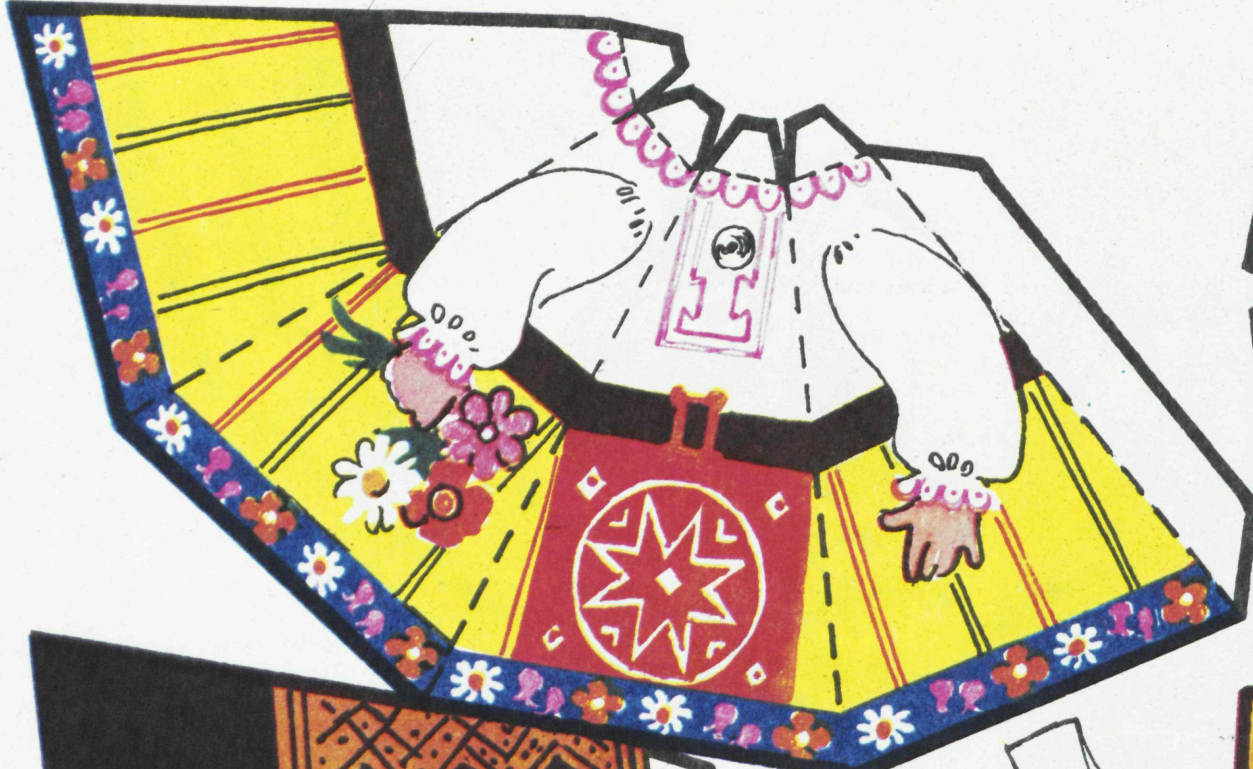

RAHVA- RIIDES NUKUD

Lõika nukkude kehad mõõda jämedaid kontuure välja, murra punktiirjoonipidi kokku ja liimi neljafahulisteks kujunditeks. Pead lõika samuti välja, murra ja liimi valged pinnad [1 ja 2] teineteise peale ning aseta kehade külge. Tüdrukule liimi tanu pähe.

Nii saad ühe rahvariides tüdruku ja ühe poisi. Kuna nukkude mõlemad pooled on värvitud, otsusta ise, kumma poole peale jäätad.

MUHU RAHVARIIDED

KOSE POISI RAHVARIIDED

ANSEKÜLA TÖDRUKU RAHVARIIDED

Mari sõitis koos oma väikese venna Jüriga suveks maale vanaema juurde. Oli siin aga palju põnevat! Eriti aias. Siin oli taimi, mis õitsevad, ja taimi, mis ei õitsenud. Õitsevatega oli kõige

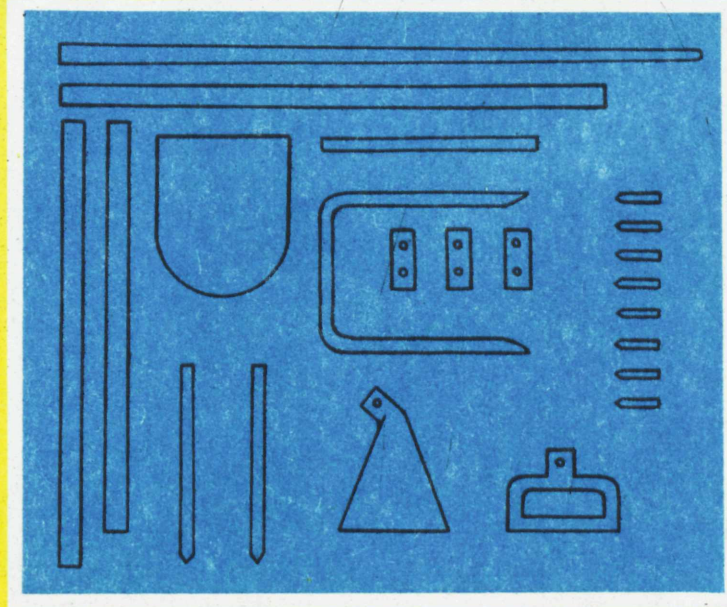
suurem häda. Jüri tahtis teada, missuguseid vilju need kord kannavad. Aga kas sina tead, millised viljad tulevad piltidel näidatud taimedel õite asemele?

Mari kirjutas kirja oma pinginaabrile Vallile. Kuid oh õnnetust — läks ise korraks välja ja unustas kirja lauale. Laual olid käärnid. Kui Mari tuppa tagasi tuli, oli kiri Jüri käes ja nägi välja selline:

Kas sina oskaksid välja lugeda, mida Mari Vallile kirjutas!

Millised aiatööriistad saaks kokku panna joonisel antud kujunditest!

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 7 — 1975, XVI aastakäik, ilmub üks kord kuus, EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a.

Kolleegium: E. Haamer, V. Koikas, E. Mard (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Rahtiste. Peatoimetaja kt. O. Saar, kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Huri, vanemkorrektor E. Orgmeis.

Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koolilelu, teadus, tehnika 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; vanemkorrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 3. VI 1975. Trükkida antud 24. VI 1975. Trükiaru 63 000. Ofsetpaber nr. 1 60x90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2.65. MB-07503. Tellimise nr. 1776. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükkoda, Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel ALFRED SALDRE
joonistus ENSV aastapäevaks.

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Таллинн, 200 001, Парну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллинн, 200 101. Парну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Заказ № 1776. Тираж 63 000.

«Niimoodi on väga õige päikest võtta!»

MERERANNAS

«Vees ei tohi nii kaua olla, kuni külm hakkab. Ruttu nühi ennast kuivaks! Ruttu pane ennast riidesse! Ruttu pista jooksma, et ruttu sooja saaksid!»

«Sul pole aru peas! Ei tohi ennast tundide kaupa lasta päikesel praadida. Ja kas sa ei tea, et heledas päikeses lugemine rikub silmi!»

«Kui ennast õigesti ja tublisti karastad, võid kord isegi selleni jõuda!»

Joonistanud SILVI VÄLJAL

Saame tuttavaks: minu nimi on Jaak, olen sanitaarinstruktor. Mis on sanitaarinstruktori ülesanne, seda sa tead ja sellest ma ei räägi. Küll aga jutustan, mida ma täna nägin.